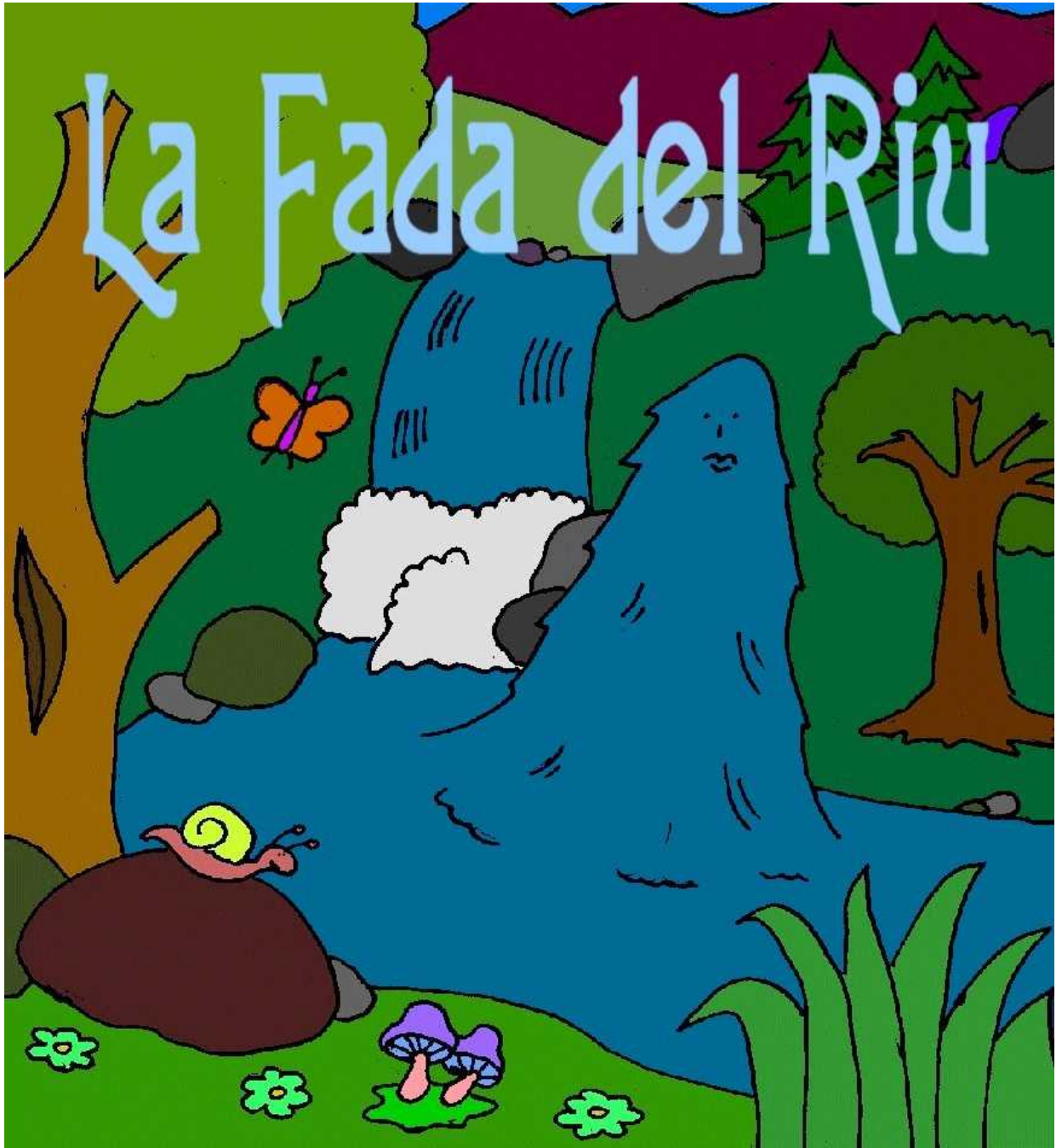

La Fada del Riu

La Fada del Riu

Aquesta història va passar ja fa temps; quan gairebé ningú tenia cotxe, i la televisió i els videojocs no s'havien inventant encara; perquè us feu una idea, més o menys a l'època en que l'avi era petit. Pensant-ho bé, fins i tot pot ser que els nens que surten a aquesta història siguin el vostre avi o la vostra àvia. Els hi podeu preguntar en acabar el conte.

Tot va començar amb una carta. La carta que va arribar a ciutat, on vivia la Marta, una nena de cinc o sis anys. La carta era de la tieta Remei, i entre altres coses deia:

“Estimada germana, hem pensat que la Marta podria venir a passar l'estiu amb nosaltres; aquí s'ho passarà d'allò mes be amb en Tomàs, el nostre fill, que té si fa o no fa la mateixa edat.”

Així va ser que entre la mare i la Marta, van preparar una maleta plena de roba, van pujar al tren i se'n van anar, totes dues, cap a casa del tiets, que vivien molt lluny de ciutat.

Un cop van arribar, encara van haver de caminar un bon tros fins trobar la casa dels tiets, ja que vivien a una masia, molt apartats del poble. La casa era molt gran, tota feta de pedra, amb la teulada vermella i unes portes enormes de fusta molt gruixuda.

En veure'ls arribar, els tiets van sortir a rebre'ls. Allà estaven tots: el tiet Ramon, molt alt i fort, la tieta Remei, primeta i baixeta, i el petit Tomàs, un nen una mica grassonet, amb les galtes vermelles i els ulls molt grans.

També tenien dos gossos, el Nou i la Nona, que vigilaven la casa.

La Mare va saludar als tiets i a en Tomàs i se'n va anar de seguida, doncs no volia perdre's el tren que tornava a ciutat.

Així van entrar tots a la masia, i la Marta va quedar parada, doncs era una casa molt gran, amb moltes habitacions. En Ramon, el tiet de la Marta, va agafar la maleta i la va portar a la cambra on dormiria la nena.

- Vine amb mi a la cuina – li va dir la tieta – que m’ajudaràs a fer unes magdalenes.

La Marta va ajudar a la tieta a fer la massa de les magdalenes, i en acabar, van posar-les a dins del forn.

La tieta sabia cuinar molt bé, fins i tot millor que la mare de la Marta.

- Mentre es van coent les magdalenes, vés a jugar una mica amb en Tomàs – va dir la tieta.

En Tomàs estava fora de la casa. En veure arribar la Marta, va agafar-la de la mà i li va dir molt fluixet a la orella:

- Tinc un amagatall secret. T'agradaria veure'l ?

La Marta va fer que sí amb el cap.

En Tomàs va començar a caminar cap el bosc i al cap de poc, van arribar a un rierol. No era molt fondo, però l'aigua baixava amb molta força.

Van seguir un caminet que anava a la vora del riu, fins arribar a un lloc ple de roques, on l'aigua saltava entre les pedres, fent molt de soroll. Al costat del riu, i entre mig d'unes roques, en Tomàs va ensenyar-li una caixa de fusta.

- Aquí tinc amagades les coses que més m'agraden – va dir-li en Tomàs –. És el meu amagatall secret.

A dins de la caixa hi havia moltes coses, però en Tomàs només va treure un llibre molt vell i va tornar a tancar la caixa.

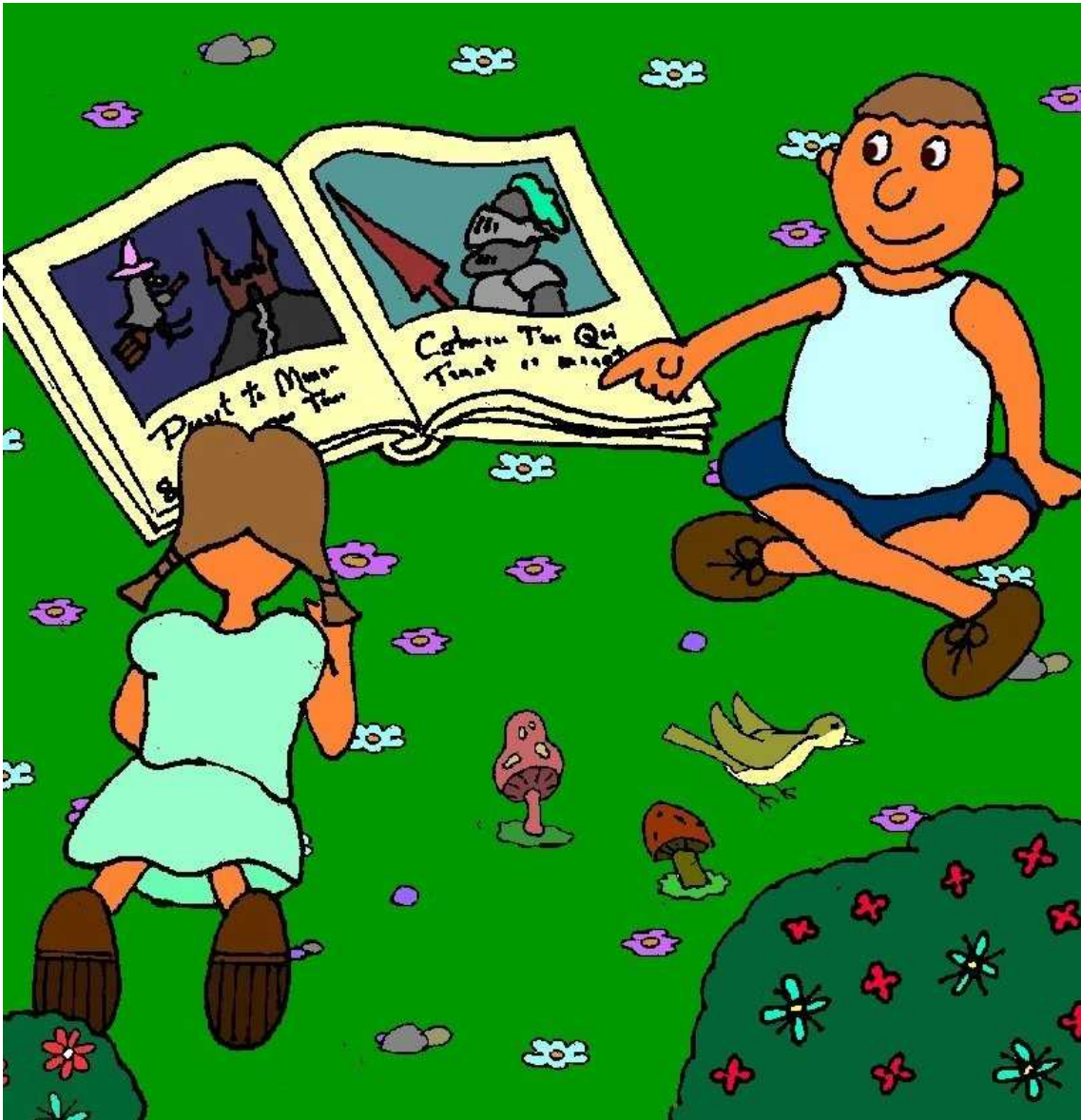
El títol del llibre era: “Històries de Cavallers i Bruixes”

- A mi m'agrada molt mirar-me els dibuixos del llibre i pensar que sóc un d'aquest cavallers, que lluito amb les bruixes i tot això. Em faig les meves pròpies històries – va dir en Tomàs.

- A mi també m'agraden molt els contes. Sobretot els que tenen dibuixos – va contestar la Marta.

- I aquest llibre explica moltes coses dels cavallers i les bruixes. És molt interessant i aprens molt.

Els nens van estar mirant el llibre una estona i després van tornar a la masia.

En arribar van veure una senyora gran, que parlava amb la tieta. Era molt alta, una mica geperuda i tenia els cabells blancs.

- Sí, senyora – li estava dient l'àvia a la tieta -, no he trobat allotjament al poble i vinc de molt lluny. No em llogaria una habitació per un parell de dies? Tinc unes quantes monedes antigues, no sé si tenen cap valor...

La tieta va mirar la moneda que li ensenyava aquella senyora i va obrir uns ulls com dues taronges.

- Oh! – va fer la tieta-. Si són monedes d'or! Ja ho crec que es pot quedar. Tot el temps que vulgui.

- Li estic molt agraïda – va contestar l'àvia -. No sap què difícil és trobar allotjament per aquí. Per cert, no m'he presentat, em dic Xiruba.

- Molt de gust, jo em dic Remei. Viatja sola, senyora Xiruba? – li va preguntar la tieta.

- Sí... Però potser algun dels meus fills vindrà a veure'm.

- Oh, pot venir a veure-la qui vulgui. Per això no es preocupi.

Així va ser que aquella senyora gran que tenia un nom tan estrany es va quedar a la masia, amb els tiets, en Tomàs i la Marta. El tiet Ramon li va preparar una habitació de les d'abaix, perquè no tingués que pujar escales.

Aquella mateixa tarda, en Tomàs se'n va anar amb el tiet Ramon a fer un encàrrec al poble. La Marta no hi va voler anar, perquè el poble estava una mica lluny i ella no tenia ganes de caminar.

Abans de marxar, en Tomàs li va dir:

- Si t'avorreixes, vés al meu lloc secret i et mires el meu llibre de Cavallers i Bruixes.

I com que al cap d'una estona de marxar en Tomàs i el tiet, la Marta ja no sabia què fer, se'n va anar a la vora del riu, a llegir el llibre d'en Tomàs.

I així va passar, que estant mirant aquells dibuixos tant macos de bons cavallers i bruixes dolentes, de sobte, al seu costat, l'aigua del riu va començar a fer un soroll molt estrany.

Espantada, la Marta es va aixecar de terra; just a temps per veure com del mateix riu s'aixecava una enorme columna d'aigua, fins formar la figura d'una senyora.

La Marta no va poder evitar fer un crit d'esglai en veure aquella figura tan estranya que s'enlairava al seu costat, tota feta d'aigua.

- No t'espantis – va dir la figura amb una veu molt dolça i harmoniosa –, no et vull cap mal. Sóc la fada del riu, i he vingut per ajudar-te.

- La fada del riu? – va repetir la Marta tot mirant aquella cara feta només d'aigua.

- Sí, així és. Visc al riu des de fa milers d'anys. Dormo sota les aigües, però aquesta matinada les aigües que van per sota terra, travessant les muntanyes, m'han avisat que un perill molt gran s'acosta cap aquí. Estigues ben alerta i no te'n refiïs dels estranys.

- De qui vol dir? – va preguntar la Marta tot angoixada – De l'àvia que ha arribat a casa?

Però la fada només va dir aquestes paraules:

- Ara t'adormiràs i quan despertis no sabràs si això ho has somiat o ho has viscut de veritat.

I dient aquestes paraules la Marta va caure ben adormida sobre del llibre d'en Tomàs i la fada va tornar a capficar-se dins de l'aigua.

Quan va despertar, la Marta no sabia si havia somiat la fada o l'havia vist de debò. Una mica espantada, va desar el llibre i se'n va tornar a la masia dels tiets.

En arribar va veure la senyora Xiruba. Estava asseguda al banc, davant de la casa, i s'estava prenent un got de llet i unes magdalenes.

- Noia – va dir-li en veure-la arribar -, què diu la teva tieta? Que l'has ajudat a fer aquestes magdalenes? Són boníssimes!

- Sí, les hem fet entre les dues. La tieta en sap molt de cuinar – va contestar la Marta.

En aquell moment els gossos es van posar a bordar molt nerviosos i la senyora Xiruba es va aixecar de sobte del banc de pedra.

- Em sembla que ha vingut un dels meus fills – va dir la senyora Xiruba, mentre s'allunyava de la casa, en direcció al bosc.

Des d'on estava, la Marta va veure com un senyor molt alt, vestit amb un abric molt llarg, sortia d'entre els arbres per anar a trobar-se amb la senyora Xiruba.

La senyora va dir-li alguna cosa, i aquell estrany senyor que anava tan abrigat per ser ple estiu, se'n va tornar cap els arbres, sense dir ni una paraula.

En marxar, a la Marta li va semblar veure dues figures més, amagades entre mig dels arbres, que semblaven esperar al fill de la senyora Xiruba.

- Sí, era el meu fill – va dir-li a la nena en tornar -. Saps què? He pensat que ja que ets tan bona cuinera, podríem anar a buscar mores al bosc, i així demà podré fer un pastís. Tinc una recepta per fer un pastís boníssim, irresistible.

A la nena no li va fer gaire gràcia, doncs no li havien agradat ni el fill de la senyora Xiruba, ni les altres persones que havia vist al bosc. Però com que no va saber negar-se, va agafar un cistellet i va acompanyar a la senyora Xiruba a buscar mores al bosc.

De seguida va veure que la senyora Xiruba no agafava només mores, sinó també tot tipus d'herbes estranyes.

- Aquesta herba li dona un gustet molt bo al pastís – deia en agafar-les.

D'aquesta manera van anar caminant fins arribar al riu, i vet aquí que la senyora Xiruba va voler creuar-lo, i en passar de pedra en pedra, va posar un peu a l'aigua. I vet aquí que en tocar l'aigua, la sabata li va sortir del peu. Gairebé semblava com si una mà, feta d'aigua, hagués sortit del riu per agafar-li la sabata a la senyora.

Però el més estrany no va ser això, sinó que mentre la senyora Xiruba agafava la sabata de l'aigua, la nena va veure, esgarrifada, que en comptes de peu dret, la senyora Xiruba tenia unes urpes enormes de ungles llargues i punxagudes.

- Maleïdes aigües! – va exclamar la senyora Xiruba; i de seguida es va posar un altre cop la sabata fent com si no hagués passat res.

La nena va quedar tan esparverada pel que havia vist que no es va atrevir a dir ni una sola paraula fins que van tornar a la casa.

En arribar, es va trobar amb en Tomàs.

- Hola, Marta. Vols que anem a jugar una estona?

- Si, anem al teu amagatall secret que he d'explicar-te una cosa – li va dir la Marta.

Mentre anaven a l'amagatall d'en Tomàs, la Marta li va explicar el que li havia passat.

- Quan la senyora Xiruba creuava el riu, ha perdut una sabata, li he vist el peu i és un munt d'urpes. Em sembla que és una bruixa.

- Una bruixa? – va replicar el nen.

- Sí,estic segura. Ja em va avisar la fada del riu...

- Quina fada? – va preguntar en Tomàs –. Segur que no t'ho estàs inventant tot?

- No sé, potser vaig somiar la fada, però el peu de la bruixa l'he vist de veritat.

Amb això que van arribar on en Tomàs guardava les seves joguines, i ràpidament van treure el llibre de la caixa de fusta.

- Mira, aquí parla de les bruixes – va dir en Tomàs i a continuació va llegir: “Les bruixes porten barrets de punxa, sabates de taló, tenen el nas gran i les ungles llargues. Els agrada posar-se vestits llargs, de colors foscos; i sempre hi ha un gat negre o un mussol que les acompanya. Se sap ràpidament si una senyora és bruixa tot mirant-li la llengua, doncs les bruixes per força han de tenir la llengua de color lila o verd, ja que degut als encanteris se'ls hi posa d'un d'aquests dos colors.”

- Aquí hi ha dibuixos de bruixes – va dir la nena.

- Sí, i no se semblen en res a la senyora Xiruba. A mi em sembla que és una àvia molt simpàtica i que tu ho has somiat o t'ho has inventat tot. Si fos una bruixa, portaria barret de punxa, i tindria un gat o un mussol, aquí ho posa molt clar...

- Potser va disfressada – va dir la nena –. Joestic segura que li he vist un peu que no era normal. I té un fill molt estrany.

- Anem cap a casa, li mirarem la llengua, a veure de quin color la té, peròestic segur que no és una bruixa. Potser té un peu malament, d'alguna malaltia...

I així els dos nens van anar cap a la masia, on van trobar a la senyora Xiruba, asseguda al banc de pedra, prenent-se un got de llet amb magdalenes.

- Hola, xicots – va dir la senyora Xiruba en veure'ls arribar.
– Mentre estàveu jugant, he preparat un pastís de mores boníssim, em penso que estarà a punt per l'hora del sopar.

- Que podem seure una estona a fer-li companyia? – va dir-li en Tomàs.

- És clar que sí, macos – va dir la senyora Xiruba –. Això ni es pregunta!

Els nens es van estar allà una estona, i la senyora Xiruba entre magdalena i magdalena, els hi va explicar coses sobre el bosc i els animals que allà hi viuen. En acabar-se la llet, la senyora es va aixecar i va dir:

- Bé, vaig a fer una volta pel bosc, voleu acompanyar-me?

- No, gràcies – va dir en Tomàs – anem a jugar una estona.

Quan es van quedar sols, en Tomàs li va dir a la nena:

- Li has vist la llengua?

- Si, la te de color vermell, com tothom.

- Ho veus com jo tenia raó! – va dir el nen – Ja t'ho vaig dir que no és una bruixa. Ho diu el llibre. A més, quina bruixa menja llet amb magdalenes? Les bruixes prenen sang amb rat-penat o coses així.

- No sé, jo li vaig veure el peu, era horrible; un peu de monstre – va dir la nena.

- Ja ho has vist, ho diu el llibre, si no té la llengua lila o verda no és una bruixa.

- Potser és mentida – va dir la Marta.

- Els llibres no diuen mai mentides! – va exclamar el nen.

- I les fades? La fada em va avisar. I em sembla que em va ajudar; li va treure la sabata a la bruixa perquè li veiés les urpes.

- La fada l'has somiada! – va dir en Tomàs, ja empipat i se'n va anar tot sol a jugar.

La nena es va quedar molt preocupada, no se'n refiava de

la senyora Xiruba, estava segura de que era una bruixa disfressada; per això se'n va anar a parlar amb la tieta.

- Tieta, què en pensa de la senyora Xiruba? – li va preguntar la nena.

- Sembla una àvia molt simpàtica – va dir la tieta -, i té molts diners!

- Tieta, ha pensat que la senyora Xiruba potser és una bruixa?

- Ja, ja, ja! – va riure la tieta Remei -. Ai, nena, quines coses que dius! Les bruixes no existeixen, són contes per espantar als nens.

Aquella nit van seure tots a sopar a la taula gran del menjador; el tiet Ramon, la tieta Remei, en Tomàs, la senyora Xiruba i la Marta. La tieta havia fet un pollastre rostit.

Quan van acabar el pollastre, la tieta va dir:

- Per postres tenim un pastís que ha fet la senyora Xiruba.

- Sí – va dir l'àvia – és pastís de mores; jo no en puc menjar, doncs sóc al·lèrgica a les mores, però espero que us agradi.

L'àvia es va aixecar de taula i al cap d'uns instants va tornar amb un pastís enorme.

- Hum! Quina bona olor que fa! – va exclamar el tiet Ramon.

- Sí, és que el pastís té un ingredient especial – va aclarir la senyora Xiruba –, són herbes oloroses del bosc; una varietat molt especial amb moltes propietats beneficioses.

La tieta va tallar el pastís i va posar un tros a cadascú, menys a la senyora Xiruba, que no en podia menjar.

En veure el tros de pastís al plat, la Marta no va saber què

dir, perquè de cap manera es volia menjar aquell pastís. Per això va dir-li a la tieta:

- Tieta, no em trobo gaire bé, em fa mal la panxa.

- Ai, nena, que no vols pastís? Apa, surt una estona fora, a que et toqui l'aire.

La Marta va sortir a fora, i es va posar a jugar amb els gossos. Al cap de poc la porta de la casa es va obrir i va sortir la senyora Xiruba; portava alguna cosa a la mà.

- Hola, maca – va dir l'àvia – , ja et trobes millor?

- Sí, senyora Xiruba.

- Mira, et porto dues magdalenes, m'ha dit la teva tieta que li donis als gossos.

- Als gossos?

- Sí, nena, es veu que s'han posat dures o ràncies o no sé.

La senyora Xiruba li va donar les dues magdalenes a la nena i se'n va tornar cap a dins de la casa.

Però la Marta no li va donar les magdalenes als gossos, sinó que se les va guardar a la butxaca i va seure una estona al banc de pedra, davant de la casa.

Quan es va cansar de prendre la fresca, va tornar a entrar cap a casa i vet aquí el que va veure en arribar al menjador.

El tiet, la tieta i en Tomàs estaven dormint amb el cap a sobre la taula, encara asseguts a les cadires. La senyora Xiruba, però, estava al seu costat, ben desperta.

- Hola, maca, com anem? Mira els tiets i el teu cosí; s'han adormit tot d'una; es estrany, oi?

- Que ha passat? – va preguntar la nena

- Oh, potser van ser les herbes que li vaig posar al pastís. Són unes herbes que fan dormir, una metzina que vaig preparar especialment per ells. Estaran dormint una bona estona.

- Però..., perquè?

- Ara ja em puc treure la disfressa... – va dir la senyora Xiruba, i tot seguit es va treure els cabells, que eren una perruca. Sota els falsos cabells se li veia que era ben calba, i que tenia el cap gros i ple de taques liles.

A continuació es va treure les sabates i van aparèixer dos peus que no eren peus sinó un munt d'urpes d'ungles ben llargues.

- Ai, quin descans treure's les sabates! – va exclamar la senyora Xiruba, i tot seguit es va treure el nas, que també era postís, i la Marta va veure que en comptes de nas, la senyora Xiruba tenia dos forats lletgíssims a la cara.

- Senyora Xiruba, vostè és una bruixa! – va dir la nena tot esparverada.

- Ai, maca, l'has ben encertat. Una bruixa, i de les autèntiques! – va dir la senyora Xiruba.

- Però no pot ser, si el llibre diu que les bruixes tenen la llengua lila i que...

- Escolta'm bé, nena; si t'has de creure tot el que hi diu als llibres vas ben arreglada, maca.

En aquell moment els gossos van començar a bordar, tot esverats.

- Que no els has donat les magdalenes als gossos ? – va preguntar-li la bruixa -. També portaven la metzina que fa dormir.

- No se les han volgut menjar – va contestar la nena.

- Què estrany, no m'havia passat mai – va dir la bruixa, i agafant la nena del braç, va sortir a fora de la casa.

Els gossos bordaven a la foscor, en direcció al bosc.

- Lliga ben fort als gossos, nena; a mi no m'agrada tocar-los – li va dir la bruixa a la Marta.

La nena així ho va fer; li va costar una mica doncs els gossos estaven molt nerviosos.

Al cap de poca estona, de la foscor van sortir tres figures altes, vestides amb abrics llargs.

- Veniu, fills meus – els hi va dir la bruixa -. No hi ha perill, estan tots ben adormits.

Els tres senyors alts van entrar a la casa sense dir res, seguits per la nena i la bruixa. Un cop van ser a dins, es van descordar els abrics, i vet aquí que de sota de cada abric van sortir-ne tres petites figures monstruoses. Anaven una sota

l'altre, de manera que amb l'abric cordat semblaven una persona normal.

En total eren nou. Van deixar els abrics estesos a terra i la

Marta va poder veure que gairebé no tenien cos, només un cap gros, dos braços i dues cames acabades en unes mans que semblaven de mico.

Els petits monstres van començar a córrer per tota la casa, a menjar-s'ho tot i a trencar-ho tot. Els gerros, les cadires, la vaixella, les portes, les finestres, els coberts, el càntir..., tot el que no es podien menjar, ho trencaven.

- Has vist què eixerits que són els meus fills? – li va dir la bruixa a la nena –. Jo els hi dics Mutsins, saps perquè? Perquè mai diuen res, sempre fan muts. Ja, Ja, Ja!

La Marta estava ven espantada, veient aquells monstres donant voltes per tota la casa, i trencant-ho tot.

- Vigileu amb la llet, Mutsins, que sabeu que no bec altra cosa –, va dir la bruixa al veure que els monstres entraven a la cuina.

- I ara, què ens fareu? – va preguntar la nena.

- Els meus fills i jo vivim d'aquesta manera, anem de casa en casa, perquè ells tenen molta gana; així i tot lo xics que són. S'ho mengen tot, pobrets, fins i tot el bestiar. Ja veuràs, no deixen ni un xai, ni una vaca ni res de res.

- Però els meus tiets es quedaran sense vaques, si se les mengen...

- Oh, però encara no t'he explicat el millor. Jo també menjo molt.

- Blat? Vaques? Xais? – va preguntar la nena.

- No, no, no - va dir la bruixa -, a mi m'agrada lo més tendre. La llet, les magdalenes i sobre tot, el més tendre de tot, els nens petits, com més petits millor. Però no et preocupis, no serà ara mateix, m'agrada menjar tranquil·la. Vindreu tots dos amb mi; tu i el teu cosí. Anirem al ben mig del bosc; allà hi tenim una casa ben cuca. Així em fareu la feina que jo digui fins que tingui gana, i us mengi ben estofadets amb unes patates.

La Marta en sentir la explicació de la bruixa va quedar ben gelada de por.

- Vinga, Mutsins – va dir la bruixa -, aneu cap a l'estable i mengeu-vos vaques i xais, que aquí ja no queda res per menjar. I tu, nena, posa'm un got ben gran de llet mentre esperem que mengin els Mutsins, i mira'm si han deixat alguna magdalena aquests ganàpies.

La nena va entrar a la cuina i ho va veure tot ben trencat. Va agafar la lletera que per sort estava intacta i li va preparar un got de llet a la bruixa. El va posar en una safata i al costat hi va col·locar les dues magdalenes que s'havia amagat a la butxaca. Eren les dues magdalenes que li havia donat la bruixa pels gossos, les que tenien la metzina que feia dormir.

La Marta li va portar la safata a la bruixa, que tot contenta, va asseure's a prendre's la llet i les magdalenes.

- Nena, de veritat que et felicito per aquestes magdalenes, son boníssimes. Espero que quan estem a casa meva, al ben mig del bosc, me'n facis unes quantes.

Encara no havia començat la segona magdalena, que la bruixa va quedar ben adormida.

La nena ràpidament va anar cap a la cuina, va agafar la galleda d'aigua i la va abocar sobre el cap del tiet Ramon.

- Què és aquest mullader?– va preguntar el tiet en despertar-se.

- Tiet, tiet! – va dir la Marta –. La senyora Xiruba és una bruixa. Hi havia una metzina al pastís que fa dormir, i hi ha tot de monstres petits a l'estable que s'estan menjant el bestiar!

El tiet va mirar en voltant seu, i veient a tothom dormint i a la senyora Xiruba sense perruca ni nas, no va poder fer altra cosa que creure's el que deia la Marta.

- Vaig a l'estable – va dir-li el tiet -. Desperta la Remei i lligueu ben lligada la bruixa.

La tieta sí que no podia creure-s'ho.

- No pot ser – deia mentre lligaven a la bruixa, que encara estava dormida -, tant bona dona que semblava, i es ben bé una bruixa, de les més dolentes!

- Si, tieta – va afirmar la nena

- Ai, Marta, i tu ja m'ho vas avisar. Si t'hagues fet cas...

Q

uan la bruixa va estar ben lligada, van despertar a en Tomàs i van sortir a buscar al tiet.

En creuar la porta, van veure com el tiet i els gossos empaitaven als mutsins, que corrien cap al bosc.

- Què li passarà alguna cosa al tiet? – va dir-li la nena a la tieta, preocupada.

- No et preocupis per en Ramon. És molt fort i sap cuidar-se –, va dir-li la tieta, però també se la veia preocupada -. Anem a dins a vigilar la bruixa.

Un cop al menjador, van veure que la bruixa encara estava dormint tranquil·lament.

Al cap d'una estona va tornar el tiet Ramon. Se'l veia molt cansat.

- I els monstres? – va preguntar la tieta.

- Estaven a l'estable, i es volien menjar la vaca. Els he fet fora i els he perseguit pel bosc, ajudat pels gossos. En arribar al riu, els petits monstres han volgut creuar-lo. I vés per on que en passar, s'ha aixecat una onada d'aigua, han caigut tots al riu i la corrent se'ls ha endut, riu avall. No havia vist mai que el riu fes una cosa semblant.

- No ha sigut el riu – va dir la Marta -. Es la fada del riu, que ens ha ajudat.

- La fada del riu? – va preguntar el tiet.

- Oh, tiet, ja us ho explicaré un altre dia.

- Quedeu-vos aquí, amb la porta ben tancada, vigilant a la bruixa – va dir el tiet Ramon -, que jo me'n vaig a buscar l'agutzil.

Així, al cap d'una estona va arribar l'agutzil amb el tiet, i va quedar ben parat en veure la bruixa, lligada i encara dormida, asseguda amb el cap damunt de la taula.

- No pot ser – va dir l'agutzil -, heu agafat la bruixa! Portem molt de temps darrera d'ella, i no hi havia manera d'agafar-la. I els petits monstres? Que sabeu on són?

- Se'ls ha endut el riu. Potser s'han ofegat – va contestar-li el tiet.

L'agutzil va agafar la bruixa i la va aixecar de la taula. La bruixa encara anava mig dormida mentre l'agutzil se l'enduia, camí avall, cap el poble.

- On se l'enduen, tiet? – va preguntar la Marta.

- A la presó, d'on espero que no surti mai més – va dir el tiet.

I així acaba aquesta història de fades, bruixes i petits monstres.

Si voleu saber la veritat, no se sap que existeixin bruixes, ni petits monstres com els Mutsins; ni tampoc fades com la que s'apareix al riu. De totes maneres, no està de més desconfiar d'aquelles persones a les que, sense cap raó, borden els gossos; sobretot si són senyores calbes, no tenen nas i tenen urpes en comptes de peus.

FI

Acabat d'escriure i dibuixar el 29/9/03
©Sergi Gotarra Franch